

NR. 1 NEW YORK TIMES BESTSELERIŲ SERIJA

TRACY WOLFF

susižavėjimas

obuolys.

TARPTAUTINIS TIK TOK FENOMENAS, SUŽAVĖJĘS PASAULI

TRACY WOLFF

susižavėjimas

Romanas

Vertė
UAB „Knygų ministerija“

Ši knyga – grožinės literatūros kūrinys. Vardai, veikėjai, vietos ir įvykiai yra autoriaus vaizduotės vaisius arba išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus įvykius, vietas ar asmenis, gyvus ar mirusius, yra atsitiktinis.

*Skiriu Elizabethai Pelletier ir Emily'ei Sylvan Kim,
dviem puikioms moterims.
Nėra kitų žmonių, su kuriais labiau
norėčiau leistis į šią kelionę, nei jūs.*

Atsibudau štai tokia

Būti vienišu žmogumi paranormalių būtybių mokykloje geriausiu metu yra pavojinga.

Blogiausiu metu tai šiek tiek primena buvimą vieninteliu kramtomu žaislu kambaryje, pilname pasiutusiu šunų.

O įprastai... na, įprastai, tiesą sakant, tai gana šaunu.

Blogai, kad šiandien tikrai *nėra* įprasta diena.

Nežinau kodėl, bet eidama koridoriu į britų literatūros pamoką, įsitvėrusi į kuprinės rankeną kaip į gelbėjimosi ratą, jaučiuosi nekaip.

Galbūt todėl, kad šalu – nuo iki kaulų prasiskverbiančio šalčio dreba visas kūnas.

Galbūt todėl, kad kuprinę nešu sutinusia ir skaudančia ranka, tarsi būčiau susigrūmusi su siena ir tikrai pralaimėjusi.

O gal todėl, kad visi, turiu omenyje *visus*, žiūri į mane – ir tai *nėra tas* „geriausias metas“.

Kita vertus, o kada toks būna?

Atrodytų, jau turėčiau priprasti prie žvilgsnių, nes kai esi vampyrų princo mergina, tai tarsi savaime suprantama. Bet ne. Ir *tikrai* nesmagu, kai kiekvienas vampyras, ragana, drakonas ar vilkolakis sustoja ir spokso į tave plačiai atmerkęs akis ir dar plačiau išsižiojęs, kaip šiandien.

Tiesą sakant, vaizdelis tikrai nekoks – nė vieno iš jų. Turiu omenyje, nejuokaukit. Argi ne aš turėčiau stebėtis šioje situacijoje? Jie visą laiką žinojo, kad žmonės egzistuoja. Praėjo tik maždaug savaitė nuo tada, kai sužinojau, kad pabaisa mano spintoje

yra tikra. Kaip ir mano bendrabučio kambaryje, klasėje... o kartais ir mano rankose. Taigi ar ne aš turėčiau vaikščioti plačiai išsižiojusi, žiūrėdama į juos?

– Greise?

Atpažinusi balsą šypsodamasi atsigrėžiu ir tik tada pamatau į mane žvelgiantį Mekį, jo paprastai šiltai ruda veido oda atrodo labiau vaškinė nei kada nors anksčiau.

– O, štai kur tu, – nusišypsau. – Maniau, šiandien viena turėsiu skaityti „Hamletą“.

– „Hamletą“? – jo balsas kimus, o kai iš priekinės kišenės ištraukia telefoną, rankos atrodo netvirtos.

– Taip, „Hamletą“. Pjesę, kurią skaitome britų literatūros pamokose nuo tada, kai čia atvykau. – Šiek tiek sutrepsiu, staiga pasijutusi nejaukiai, nes jis ir toliau spokso į mane, tarsi matytų vaiduoklį... ar dar blogiau. Tai tikrai nėra tipiškas Mekio elgesys. – Šiandien vaidiname sceną, pameni?

– Mes ne... – jis nebaigia sakyti, tik nykščiais braukia per telefoną, lyg siųstų, sprendžiant iš jo veido, svarbiausią žinutę gyvenime.

– Ar tau viskas gerai? – paklausiu, priedama arčiau. – Neatrodai labai gerai.

– Aš neatrodau gerai? – jis nusijuokia ir drebančia ranka persibraukia per ilgą tamsias garbanas. – Greise, tu...

– Panele Foster?

Mekis nutyla, kai koridoriuje pasigirsta man visiškai nepažįstamas balsas.

– Ar viskas gerai?

Aš pažvelgiu į Mekį tarsi klausdama „kas per šūdas?“ ir abu atsisukę pamatome koridoriumi žingsniuojantį lunarinės astronomijos mokytoją poną Badarą.

– Viskas gerai, – atsakau ir išsigandusi žengiu žingsnį atgal. – Tiesiog stengiuosi nueiti į pamoką prieš nuskambant skambučiui.

Sumirksiu, kai jis sustoja tiesiai priešais mus. Jis atrodo kur kas labiau išsigandęs, nei ankstyvą rytą koridoriuje derėtų. Juolab kad aš tik kalbuosi su draugu.

– Turime surasti tavo dėdę, – sako jis, pakišdamas ranką man po alkūnę, ketindamas mane pasukti ir nuvesti atgal į tą pusę, iš kur ką tik atėjau.

Jo balse justis kažkoks ne tiek įspėjimas, kiek daugiau nei prašymas, todėl neprieštaraudama imu žingsniuoti ilgu skliautuotu koridoriumi. Na, ir todėl, kad įprastai nesutrinkantis Mekis suskuba pasitraukti mudviem iš kelio.

Tačiau sulig kiekvienu žingsniu vis stiprėja jausmas, kad kažkas negerai. Ypač kai mums praeinant pro šalį žmonės tiesiogine prasme sustoja ir spokso, o tai tik dar labiau sunervina poną Badarą.

– Ar galite man pasakyti, kas vyksta? – paklausiu miniai priešais mus išsisklaidžius.

Tai ne pirmas kartas, kai matau šį reiškinį – *dar* kartą kartoju, kad susitikinėju su Džeksonu Vega, bet tai pirmas kartas, kai tai įvyksta šalia nesant mano vaikino. Tai daugiau nei keista.

Ponas Badaras pažvelgia į mane taip, tarsi man būtų užaugusi antra galva, ir paklausia:

– O tu nežinai? – tai nuskamba šiek tiek pašėlusiai, o jo gilus balsas įgauna neįtikėtiną atspalvį, ir mano nerimas tik išauga. Ypač todėl, kad tai primena prieš porą minučių matytą Mekio veido išraišką, kai jis griebėsi telefono.

Toks pat žvilgsnis išryškėja Kamo veide, kai praeiname pro jį, stovintį prie vieno iš chemijos kabinetų durų. Ir Gven. Ir Flinto.

– Greise! – Flintas šaukdamas išbėga iš klasės, norėdamas atsidurti greta manęs ir pono Badaro. – Dieve mano, Greise! Tu grįžai!

– Ne dabar, ponaiti Montgomeri, – nukerta mokytojas, sulig kiekvienu žodžiu barkštelėdamas dantimis.

Taigi tikrai vilkolakis... bent jau sprendžiant iš to, kokio dydžio iltys kyšo jam iš po lūpų. Kita vertus, manau, kad turėjau tai suprasti pagal jo dėstomą dalyką – kas labiau domisi lunarine astronomija nei būtybės, kartais mėgstančios staugti į mėnulį?

Pirmą kartą susimąstau, ar šį rytą neįvyko kas nors, apie ką nežinočiau. Ar Džeksonas ir Kolas, alfa vilkolakis, vėl susipyko? O gal šį kartą Džeksonas susipyko su kitu vilku – gal su Kvinu ar Marku? Tai neatrodo tikėtina, nes pastaruoju metu visi mudviem skiria daug dėmesio, bet kodėl vilkolakis mokytojas, kurio dar niekada nebuvau sutikusi, taip paniškai ir ryžtingai mane veda pas dėdę?

– Palauk, Greise... – Flintas ištiesia ranką, bet ponas Badaras ją užstoja.

– Sakiau, kad ne dabar, Flintai! Eik į klasę! – iš jo gerklės pasigirsta daugiau nei subarimas.

Flintas, regis, norėtų ginčytis, jo dantys staiga sublizga blausiai apšviestame koridoriuje. Bet, matyt, nusprendžia, kad neverta – nors ir sugniaužęs kumščius, – nes

galiausiai nieko nepasako. Tiesiog sustoja ir stebi, kaip mudu praeiname pro šalį... taip pat ir visi kiti koridoriuje.

Keletas žmonių, pavyzdžiui, Meisės draugė Gven, atrodo, norėtų prieiti, bet mokytojas, dabar vedantis mane koridoriumi, įspėjamai suurzgia, ir visa jų grupė nusprendžia laikytis atokiau.

– Eime, Greise. Mes jau beveik čia.

– Beveik kur? – noriu pareikalauti atsakymo, bet mano balsas skamba netvirtai.

– Žinoma, prie tavo dėdės kabineto. Jis jau seniai tavęs laukia.

Tai neturi jokios prasmės. Dėdę Finą mačiau dar vakar.

Kaklu ir stuburu nuslenka nerimas – aštrus kaip skustuvas, ant rankų pasišiaušia plaukeliai.

Visa tai nėra gerai.

Visa tai nėra *teisinga*.

Kai pasukame už kito kampo, šį kartą į gobelenu išklotą koridorių priešais dėdės Fino kabinetą, mano eilė griebtis telefono kišenėje. Noriu pasikalbėti su Džeksonu. *Jis* man pasakys, kas vyksta.

Juk negali būti, kad visa tai susiję su Kolu, tiesa? Arba su Lija. Arba... Sušunku, nes mano mintys atsitrenkia tarsi į milžinišką sieną su iš jos kyšančiais didžiuliais metaliniais dygliais, smingančiais man tiesiai į galvą.

Nors siena nėra apčiuopiama, psichologiškai atsitrenkti į ją labai skaudu. Akimirką sustingstu šiek tiek sukrėsta. Įveikusi nuostabą ir skausmą, dar labiau stengiuosi nugalėti kliūtį – įtempiu protą, stengdamasi surikiuoti mintis. Priversti jas eiti šiuo staiga man visiškai nežinomu minčių keliu.

Tuomet suprantu, kad neatsimenu, kaip šį rytą atsibudau. Neprisimenu pusryčių. Arba kaip apsirengiau. Arba pokalbio su Meise. Aš apskritai neprisimenu nieko, kas šiandien įvyko.

– Kas čia vyksta? – kad šiuos žodžius ištariau garsiai, suprantu tik išgirdusi niūrų mokytojo atsakymą.

– Esu tikras, kad Fosteris tikisi, jog tu jam apie tai papasakosi.

Tai ne tas atsakymas, kurio ieškau, ir vėl griebiuosi telefono kišenėje, pasiryžusi šį kartą nesiblaškyti. Noriu Džeksono.

Tačiau kišenėje, kurioje visada laikau telefoną, jo nėra, nėra ir jokioje kitoje kišenėje. Kaip tai įmanoma? Aš niekada nepamirštu savo telefono.

Nerimas perauga į baimę, o baimė – į klastingą paniką, ir mane užgriūva vienas klausimas po kito. Stengiuosi išlikti rami, mėginu maždaug dviem dešimtims šių akimirklų mane stebinčių žmonių neparodyti, kokia iš tikrųjų esu sutrikusi. Tačiau sunku išlaikyti ramybę, nes nė nenumanau, kas vyksta.

Ponas Badaras stumteli mane alkūne, kad vėl pajudėčiau, ir aš automatiškai nu-seku paskui jį.

Dar kartą pasukame ir atsiduriame prie durų, vedančių į Katmerės direktoriaus, dar žinomo kaip mano dėdė Finas, kabinetą. Tikiuosi, kad ponas Badaras pasibels, bet jis tik praveria duris ir įveda mane į biurą, kur prie stalo sėdi dėdės Fino padėjėja ir rašo nešiojamuoju kompiuteriu.

– Aš tuoj, – sako ponis Haveršam. – Tik turiu... – ji žvilgteli į mudu per kompiuterio ekraną pro violetinius pusmėnulio formos akinius ir nutyla vidury sakinio, kai jos žvilgsnis sutinka manąjį.

Staiga ji pašoka, kėdė atsitrenkia į sieną už jos, ir ima šaukti mano dėdę.

– Finai, greičiau ateikit! – ji išlenda iš už stalo ir mane apkabina. – Greise, kaip gera tave matyti! Aš taip džiaugiuosi, kad esi čia!

Neįsivaizduoju, ką ji turi omenyje, kaip ir neįsivaizduoju, kodėl ji mane apkabina. Noriu pasakyti, kad ponis Haveršam yra pakankamai maloni dama, bet neturiu nė menkiausio supratimo, kaip mūsų santykiai nuo oficialių pasisveikinimų perėjo prie spontaniškų ir, regis, ekstazės apimtų apkabinimų.

Vis dėlto ir aš ją apkabinu. Netgi patapšnoju per nugarą – šiek tiek atsargiai, bet manau, kad svarbiausia yra mintis. Be to, jos švelnios baltos garbanos kvėpia saus-medžiu.

– Man taip pat malonu jus matyti, – atsakau mėgindama šiek tiek atsitraukti ir tikėdamasi, kad penkių sekundžių apkabinimas yra viskas, ko reikia šioje ir taip keistoje situacijoje.

Tačiau ponis Haveršam laiko apkabinusi ilgai, taip stipriai mane apglėbusi, kad darosi sunku kvėpuoti. Jau nekalbant apie nepatogumą.

– Finai! – vėl sušunka ji, nekreipdama dėmesio į tai, kad jos raudonai padažytos lūpytės man prie pat ausies. – Finai! Tai...

Dėdės Fino kabineto durys atsidaro.

– Gladis, juk *turime* domofoną... – jis irgi nutyla viduryje sakinio ir išplečia akis, pamatęs mano veidą.

– Labas, dėde Finai, – nusišypsau jam, kai ponias Haversšam pagaliau paleidžia mane iš savo sausmedžiu kvepiančių mirtinų gniaužtų. – Atsiprašau, kad trukdau.

Dėdė neatsako. Tiesiog žiūri į mane, lūpos juda, bet iš jų nesigirdi nė garso.

Pasijuntu taip, tarsi mano skrandis staiga būtų pilnas stiklo šukių.

Galbūt nežinau, ką valgiau pusryčiams, bet vieną dalyką žinau tikrai... Nutiko kažkas labai, labai negero.

Taigi... ką praleidau?

Jau ruošiuosi sukaupti drąsą ir paklausti dėdės Fino, kas vyksta, – jis niekada man nemeluoja (bent jau ne tada, kai susiduriu su juo tiesiogiai), – bet man dar nespėjus išspausti žodžių iš beprotiškai išdžiūvusios gerklės, jis sušunka:

– Greise!

Tada perbėga per biurą – tiesiai į mane.

– Greise, o Dieve mano! Greise! Tu grįžai.

Grįžau? Kodėl žmonės man tai nuolat kartoja? Kur tiksliai buvau išvykusi? Ir kodėl jie nesitikėjo, kad grįšiu?

Vėl rausiuosi atmintyje ir vėl atsitrengiu į tą milžinišką sieną. Šį kartą skauda ne taip smarkiai kaip pirmąjį – gal dėl to, kad šokas jau atslūgo, bet vis tiek nemalonu.

Kaip ir ponija Haveršam, dėdė Finas, vos tik priėjęs, prisiglaudžia ir apkabina, o mane apgaubia pažįstamas miško kvapas. Tai paguodžia labiau, nei tikėjau, ir aš šiek tiek palinkstu prie jo, bandydama suprasti, kas, po galais, vyksta. Ir kodėl negaliu prisiminti nieko, kas sukėlė tokią mano dėdės reakciją... ar kitų, su kuriais susidūriau.

Tiesiogėjau koridoriais į klasę, kaip ir visi kiti mokiniai.

Galiausiai dėdė Finas atsitraukia, bet tik tiek, kad galėtų pažvelgti man į veidą.

– Greise. Negaliu patikėti, kad tikrai pas mus grįžai. Mes taip tavęs pasiilgom.

– Pasiilgot manęs? – pakartoju, pasiryžusi gauti atsakymą, ir žengiu porą žingsnių atgal. – Ką tai reiškia? Ir kodėl visi elgiasi taip, lyg matytų vaiduoklį?

Sekundę, vos sekundę, dėdės Fino žvilgsnyje, kurį jis nukreipia į mane atvedusį mokytoją, įžvelgiu panikos blyksnį. Bet tada jo veidas išsilygina, akys tampa tuščios (o tai visai nebaisu), jis apkabina mane per pečius ir sako:

– Eime į mano kabinetą ir apie tai pasikalbėsime, gerai, Greise?

Jis žvilgteli į poną Badarą.

– Ačiū, Radži. Esu dėkingas, kad atvedei Greisę pas mane.

Ponas Badaras tyliai linkteli galva, trumpam įsmeigia žvilgsnį į mane ir grįžta į koridorių.

Dėdė Finas švelniai stumteli mane savo kabineto durų link – kas yra, kad šiandien visi mane stumdo? – ir tuo pat metu sako poniai Haveršam:

– Ar galite parašyti žinutę Džeksonui Vegai ir paprašyti, kad jis kuo greičiau čia pas mane ateitų? Ir pažiūrėkite, kada baigsis mano dukters, – jis žvilgteli į mane, paskui į savo padėjęją, – *egzaminai*, prašau.

Ponia Haveršam linkteli, bet durys, pro kurias ką tik išėjo ponas Badaras, atsidauro taip staiga ir greitai, kad rankena atsitrenkia į akmeninę sieną.

Mano nervų galūnėlės maksimaliai įsijautrina ir staiga pasišiaušia visi plaukai. Nes net neatsisukdama kiekviena savo kūno ląstele tiksliai žinau, kas ką tik įžengė į dėdės kabinetą.

Džeksonas.

Vienas greitas žvilgsnis per petį jam į veidą pasako viską, ką man reikia žinoti. Taip pat ir tai, kad jis ruošiasi sukelti tikrą pragarą. Ir mes tikrai nekalbame apie pragarą gerąja prasme.

– Greise, – jo balsas tylus, bet mudviejų žvilgsniams susidūrus man po kojomis sudunda žemė.

– Viskas gerai, Džeksonai. Man viskas gerai, – raminu jį, bet mano raminimai, regis, neturi jokios reikšmės. Ne tada, kai jis vos daugiau nei po sekundės perbėga per kambarį, ištraukia mane iš dėdės Fino tvirto glėbio – šis mane paleidžia – ir apkabina savo raumeningomis rankomis.

Pasimatymas dėdės akivaizdoje – tai paskutinis dalykas, kurio tikėjaisi, bet kai mūsų kūnai susitinka, nebegaliu prisiversti tuo rūpintis. Ne dabar, kai visa manyje tvyrojusi įtampa ištirpsta nuo pirmojo jo odos prisilietimo prie manosios. Ir ne dabar, kai pirmą kartą nuo tada, kai Mekis koridoriuje pašaukė mane vardu, pagaliau pajuntu, kad galiu kvėpuoti. O gal net daug daugiau.

Kai dar giliau įsispraudžiu jam į glėbį, suprantu, kad man to trūko. Kad tai yra būtent tai, ko net nežinojau ieškanti, iki tos akimirkos, kai jis mane apglėbė.

Džeksonas, matyt, jaučiasi taip pat, nes dar arčiau glaudžia mane prie savęs, net ir ilgai ir lėtai kvėpuodamas. Jis visas virpa, ir nors žemė nustojo drebėti, vis dar jaučiu, kad ji šiek tiek svyruoja.

Stipriau apsikabinu Džeksoną.

– Man viskas gerai, – dar kartą jį patikinu, nors nesuprantu, kodėl jis toks susijaudinęs. Arba kodėl dėdė Finas toks sukrėstas mane pamatęs. Tačiau sumišimas užleidžia vietą vos suvaldomai panikai.

– Nesuprantu, – sumurmu, atsilošdama ir pažvelgdama Džeksonui į akis. – Kas atsitiko?

– Viskas bus gerai, – jo žodžiai aiškūs, o žvilgsnis – tamsus, intensyvus, pražūtingas – nė akimirkai nenukrypsta nuo manojo.

Tai labai daug, o įskaitant viską, kas nutiko šį rytą, staiga visko tampa per daug. Nukreipiu nuo jo žvilgsnį, kad galėčiau atsikvėpti, bet tai nepadeda, todėl galiausiai vėl priglaudžiu veidą prie kietos jo krūtinės ir tiesiog įkvepiu jį.

Jo širdis po mano skruostu plaka smarkiai ir greitai – tiesą sakant, per greitai, – bet jis vis tiek jaučiasi ramiai. Vis dar *kvepia* namais, apelsiniais, gaiviu vandeniu ir šiltu, aitriu cinamonu. Pažįstama. Seksualu.

Mano.

Vėl atsidūstu, prisiglaudžiu arčiau. Man to trūko, ir net nežinau kodėl. Nuo tada, kai prieš dvi dienas išėjau iš ligoninės, mes buvome beveik neišskiriami.

Nuo tada, kai jis pasakė, kad mane myli.

– Greise, – jis kvėpuoja mano vardą tarsi maldą, nesąmoningai kartodamas mano mintis. – Mano Greise.

– Tavo, – sušnabždu tikėdamasi, kad dėdė Finas neišgirs, ir dar stipriau apkabinu Džeksoną per liemenį.

Ir kaip tik tada manyje atgyja – kažkas drąsaus, galingo ir visaapimančio. Tai trenkia kaip sprogimas, sukrečia iki sielos gelmių.

Sustok!

Nedaryk to!

Ne jam.

Miegančioji gražuolė niekuo už mane nepranašesnė

Nieko negalvodama atstumių Džeksoną ir klupinėdama žengiu kelis žingsnius atbula.

Jam iš gerklės pasigirsta duslus garsas, bet jis nebando manęs sustabdyti.

Tik žiūri į mane tokiu pat sukrėstu ir virpančiu žvilgsniu, kaip ir aš viduje.

– Kas tai buvo? – sušnabždu.

– Kas buvo? – atsako jis, atidžiai mane stebėdamas. Tada suprantu, kad jis negirdėjo, *nepajuto*.

– Nežinau. Atsiprašau, – ištariu nė negalvodama. – *Aš* nenorėjau...

Jis papurto galvą, bet irgi žengia žingsnį atgal.

– Nesijaudink dėl to, Greise. Viskas gerai. Tu daug išgyvenai.

Jis turi omenyje tai, kas nutiko su Lija, sakau sau. Bet jis irgi daug išgyveno. Ir tai matyti – suprantu jį apžiūrėjusi. Jis liesenis nei kada nors anksčiau, todėl jo juokinę skruostai ir aštriabriaunis žandikaulis išryškėję dar labiau nei įprastai. Jo tamsūs plaukai šiek tiek ilgesni, šiek tiek labiau susivėlę, nei esu įpratusi matyti, todėl randas vos įžiūrimas, o violetiniai ratilai po akimis tokie tamsūs, kad atrodo kaip mėlynės.

Jis vis dar gražus, bet dabar jo grožis – tai atvira žaizda. Man skauda.

Kuo ilgiau į jį žiūriu, tuo labiau mane apima panika. Nes tai nėra vienos nakties pokyčiai. Žmonių plaukai neužauga per dieną ar dvi, o svoris paprastai taip greitai nenukrenta. Kažkas atsitiko, kažkas didelio, ir kažkodėl negaliu prisiminti, kas.

– Kas vyksta, Džeksonai?

Kai jis greitai neatsako, atsisuku į dėdę, ir mane staiga užgriūva pyktis. Man jau atsibodo visada likti nežinioje.

– Pasakyk, dėde Finai. Žinau, kad kažkas negerai. Aš tai jaučiu. Be to, mano atmintis sutrikusi ir...

– Tavo atmintis sutrikusi? – pakartoja dėdė Finas ir pirmą kartą nuo tada, kai Džeksonas įžengė į kambarį, prieina prie manęs. – Ką tiksliai tai reiškia?

– Tai reiškia, kad negaliu prisiminti, ką šįryt valgiau pusryčiams. Arba apie ką mudvi su Meise kalbėjomės vakar prieš miegą.

Džeksonas su dėde Finu vėl apsiukeičia ilgais žvilgsniais.

– Nesielkite taip, – sakau jiems. – Neatsiribokite nuo manęs.

– Mes nuo tavęs neatsiribojame, – patikina dėdė Finas, raminausiai ištiesdamas ranką. – Mes irgi bandome viską išsiaiškinti. Kodėl jums neužėjus į mano kabinetą keletą minučių pasikalbėti? – Jis atsisuka į poniją Haveršam. – Gal galėtumėte pasikambinti Marisei? Pasakykite, kad čia yra Greisė, ir paprašykite, kad ji kuo greičiau ateitų.

Ji linkteli galva.

– Žinoma. Pasakysiu jai, kad tai skubu.

– Kam mums reikalinga Marisė? – man suspaudžia skrandį pagalvojus, kad mane vėl tikrins Katmerės slaugytoja, kuri, pasirodo, taip pat yra vampyrė. Paskutinius du kartus, kai ji mane slaugė, turėjau gulėti ant nugaros lovoje kur kas ilgiau, nei norėjau. – Aš nesijaučiu serganti.

Tačiau šiandien jau antrą kartą suklydau – žvilgtelėjusi į savo rankas pagaliau pastebiu, kokios jos mėlynos ir nubroz dintos.

– Atrodai prastokai, – nutaisęs raminantį toną pasako dėdė, kai įeiname į jo kabinetą, ir uždaro duris.

– Aš tik noriu tave apžiūrėti, įsitikinti, kad viskas gerai.

Turiu milijoną klausimų ir esu pasiryžusi į juos visus gauti atsakymus. Bet vos tik atsisėdu ant vienos iš kėdžių priešais sunkų vyšnios medienos dėdės Fino rašomąjį stalą, o jis įsitaiso ant šio stalo kampo, dėdė iškart pradeda klausinėti:

– Žinau, kad tai tikriausiai skamba keistai, bet ar gali pasakyti, koks dabar mėnuo, Greise?

– *Mėnuo?* – mano skrandį tarsi prislegia akmuo. Vos galiu ištarti žodį, nes užspaudžia gerklę. – Lapkritis.

Kai susiduria Džeksono ir dėdės Fino žvilgsniai, suprantu, kad mano atsakyme kažkas tikrai negerai.

Per nugarą perbėga nerimas, bandau giliai įkvėpti, bet atrodo, jog krūtinė taip užgulta, kad nepajėgiu. Spaudimas smilkiniuose dar labiau pablogina savijautą, bet aš stengiuosi nepasiduoti, nes, kaip suprantu, tai gali lengvai išvirsti į tikrą panikos priepuolį.

Įsitveriu rankomis į sėdynės kraštus, kad susitvardyčiau. Tada minutėlę mintyse išvardiju kelis kambaryje esančius daiktus, kaip mokė Heteros mama po tėvų mirties.

Stalas. Laikrodis. Augalas. Lazdelė. Kompiuteris. Knyga. Rašiklis. Aplankai. Kita knyga. Liniuotė.

Kai baigiu sąrašą, mano širdies ritmas ir kvėpavimas beveik grįžta į normalią būseną. Kaip ir visiškai įsitikinimas, kad įvyko kažkas labai blogo.

– Koks *dabar* mėnuo? – tyliai paklausiu ir atsisuku į Džeksoną. Nuo pat pirmos dienos, kai atvykau į Katmerės akademiją, jis apie viską man sakė taip tiesiai, kaip tik galėjo, o to man dabar ir reikia. – Galiu susitvarkyti su viskuo, kas vyksta. Man tik reikia žinoti tiesą. – Paimu jo plaštaką ir laikau abiem rankomis. – Prašau, Džeksonai, tiesiog pasakyk, ką aš praleidau.

Džeksonas nenoriai linkteli galva. Tada sušnabžda:

– Tavęs nebuvo beveik keturis mėnesius.

– Keturis mėnesius? – mane iš naujo ištinka šokas. – *Keturis mėnesius?* Tai neįmanoma!

– Žinau, kaip jautiesi, – bando nuraminti dėdė Finas. – Bet juk dabar kovas, Greise.

– Kovas, – pakartoju, nes, matyt, viskas, ką dabar sugebu, tai kartoti. – Kovo mėnesio kuri diena?

– Kovo penktoji, – Džeksono balsas niūrus.

– Kovo penktoji.

Pamirškite paniką, dabar mane nusmelkia visiškai siaubas, draskantis iš vidaus. Jaučiuosi tokia nesaugi, pažeidžiama ir tuščia, kad negaliu to apibūdinti. Keturi

mano pastarųjų gyvenimo metų mėnesiai dingo, ir iš to laiko negaliu nieko prisiminti.

– Nesuprantu. Kaip aš galėjau...

– Viskas gerai, Greise, – Džeksonas įdėmiai žiūri į mane, rankas laikydamas taip tvirtai ir palaikančiai, kaip tik galėčiau norėti. – Mes viską išsiaiškinsime.

– Kaip tai gali būti gerai? Aš pradau keturis mėnesius, Džeksonai! – tariant jo vardą mano balsas trūkčioja, drebdama įkvepiu ir bandau dar kartą: – Kas atsitiko?

Dėdė ištisia ranką ir suspaudžia man petį.

– Dar kartą giliai įkvėpk, Greise. Gerai, – jis padrašinamai šypsosi. – Gerai, o dabar dar kartą įkvėpk ir lėtai iškvėpk.

Darau, kaip jis sako, ir pastebiu, kad visą laiką, kol iškvėpiu, jo lūpos juda. *Raminantis užkalbėjimas?* – susimąstau, kai dar kartą įkvepiu ir iškvėpiu suskaičiuodama iki dešimties.

Jei taip, neatrodo, kad tai gerai veiktų.

– Dabar, kai būsi pasiruošusi, pasakyk man paskutinį dalyką, kurį prisimeni, – jo šiltos akys sulaiko manąsias.

Paskutinis dalykas, kurį prisimenu.

Paskutinis dalykas, kurį prisimenu.

Tai turėtų būti lengvas klausimas, bet taip nėra. Iš dalies todėl, kad mano galvoje tvyro juoduma, o iš dalies dėl to, kad daug kas, ką prisimenu, atrodo miglota, neliečiama. Tarsi mano prisiminimai plūduriuotų giliai po vandeniu, o aš matyčiau tik šešėlį to, kas ten yra. Šešėlį to, kas buvo.

– Prisimenu viską, kas nutiko su Lija, – pagaliau ištariu, nes tai tiesa. – Prisimenu, kaip buvau ligoninėje. Prisimenu, kaip lipdėme sniego senį.

Prisiminimas mane sušildo, ir aš nusišypsau Džeksonui, o jis šypsosi man – bent jau lūpomis. Jo akys kaip visada rimtos ir susirūpinusios.

– Prisimenu, kaip Flintas atsiprašė manęs už tai, kad bandė nužudyti. Prisimenu, kaip... – sustoju, prispaudžiu ranką prie staiga įkaitusio skruosto, nes prisimenu, kaip iltys slydo jautria mano kaklo ir peties oda, o paskui įsisiurbė. – Džeksonas. Prisimenu Džeksoną.

Mano dėdė atsidūsta, atrodo gerokai sutrikęs. Bet tik paklausia:

– Dar ką nors?

– Nežinau. Tai taip... – nutylu, kai per smegenis perbėga vienas krištolo skaidrumo prisiminimas. Atsisuku į Džeksoną, kad šis patvirtintų. – Mesėjome koridorių. Tu pasakojai man anekdotą. Tą apie... – aiškumas išblėsta, jį pakeičia migla, dabar gaubianti daugelį mano prisiminimų. Kovoju su tuo, pasiryžusi išlaikyti šią vienintelę aiškią mintį. – Ne, ne tai. Aš klausiau tavęs, kuo baigiasi anekdotas apie piratus.

Sustingstu, kai išryškėja kita, daug šaltesnė prisiminimų dalis.

– Dieve mano, Hadsonas! Lija tai padarė. Ji sugrąžino jį. Jis čia buvo. Jis čia buvo, – pažvelgiu į Džeksoną ir dėdę Finą, ieškodama patvirtinimo. Prisiminimai mane užplūsta. Įtraukia. – Ar jis gyvas? – paklausiu, balsas dreba nuo visko, ką Džeksonas man papasakojo apie savo brolių. – Ar jis yra Katmerėje?

Dėdė Finas niūriai atsako:

– Būtent to ir norėjome tavęs paklausti.

Skaitykite likusius
588 iš **608** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Įtraukiantis. Paslaptingas. Aistringas. Ar išdrįsi įžengti į šį pasaulį?

Viskas atrodo svetima – ypač aš. Grįžau į Katmerės akademiją, bet mane persekioja dienų, kurių neprisimenu, fragmentai, ir aš stengiuosi suprasti, kas ar kokia iš tikrųjų esu.

Vos tik vėl pradedu jaustis saugi, grįžta Hadsonas. Jis tikina, kad yra paslapčių, apie kurias nežinau, ir grasina visiems laikams įvaryti pleištą tarp manęs ir Džeksono. Tačiau prie mūsų durų jau tyko kur kas baisesnė priešai.

Ratas įsivėlė į galios žaidimus, o Vampyrų teismas bando ištraukti mane iš mano pasaulio į savąjį. Vienintelis dalykas, dėl kurio Hadsonas ir Džeksonas sutaria, yra tai, kad palikti Katmerę reikėtų neabejotiną mano mirtį.

Ir ne tik aš kovuju už savo gyvybę, dabar ant kortos pastatyta ir visų kitų gyvybė – nebent mums pavyktų nugalėti neapsakomą blogį. Žinau tik tiek, kad norint išgelbėti žmones, kuriuos myliu, reikės aukotis.

Nuotrauką: Mayra K. Calderin

New York Times ir *USA Today* pripažintų bestselerių autorė **Tracy Wolff** yra vampyrų, drakonų ir viso to, kas vyksta naktį, mylėtoja. Buvusi anglų kalbos dėstytoja, dabar visą savo laiką skiria tamsioms ir romantiškoms istorijoms su kankinamai žaviais herojais ir juos nuginkluoti gebančiomis herojėmis.

Kiekviena nupirktą
knygą = pasodintas medis
www.obuolys.lt
Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-777-6

Grožinė literatūra > Fantastinis mėlės romanas

SKAITANTIS ŽMOGUS YRA GRAŽUS